

LEWIS CARROLL

Aiisa

Stebuklų šalyje ir
Veidrodžio karalystėje

Alma littera

I SKYRIUS

KELIONĖ TRIUŠIO OLA

Alisai pabodo sėdėti šalia sesers paupy ir nieko neveikti. Porą kartų ji pažvelgė į knygą, kurią skaitė sesuo, bet knygoje nebuvo jokio paveikslėlio, nei pasikalbėjimo.

– Kuriems galams tokia knyga, – nusprendė ji, – kurioje nėra nei paveikslėlių, nei pasikalbėjimų?

Ji svarstė (tiesą sakant, bandė svarstyti, nes nuo kaitros jautėsi mieguista ir kvailutė), ar beverta pinti saulučių vainiką – juk reiktų atsikelti ir skainioti gėles, kai staiga pamatė pro šalį bėgant Baltąjį Triušį raudonomis akimis.

Labai stebėtis nebuvo ko. Alisai nepasirodė keista net ir tai, kad išgirdo Triušį kalbant:

– Vaje, vaje, pasivėlinsiu!

Vėliau galvodama apie tai, Alisa susiprotėjo, kad išgirdusi tokį dalyką turėjo nustepti, bet tada jai viskas atrodė labai paprasta. Tačiau kai Triušis išsitraukė iš liemenės kišenėlės laikrodį ir žvilgterėjęs

KELIONĖ TRIUŠIO OLA

į jį vėl pasileido bėgti, Alisa pašoko ant kojų, nes jai šovė į galvą, kad niekad nėra mačiusi triušio, kuris būtų turėjęs liemenę su kišenėle ir galėjęs iš jos išsitraukti laikrodį. Pagauta smalsumo, ji nukūrė per lauką paskui Triušį ir vos spėjo pamatyti, kaip šis šmurkštelėjo į didelę olą po gyvatvore.

Alisa nėrė olon paskui Triušį, nesukdama sau galvos, kaip reikės išlįsti.

Pradžioje triušio ola ėjo tiesiai kaip tunelis, paskui staiga smego žemyn – taip staigiai, kad Alisa nespėjo ir pagalvoti apie sustojimą, ir ji pradėjo kristi kaip į kokį labai gilų šulinį.

Ar šulinys buvo toks gilus, ar Alisa krito labai pamažu, bet krisdama ji spėjo apsidairyti ir paspėlioti, kas bus toliau... Pirmiausia Alisa bandė pažvelgti žemyn ir pamatyti, kur krenta, bet tamsoje nieko nepavyko įžiūrėti. Tada ji pažvelgė į šulinio sienas ir pastebėjo prie jų daugybę spintų su indais ir knygų lentynų. Šen ten ant vinių kabėjo žemėlapiai ir paveikslai. Krisdama ji pagriebė nuo kaž kurios lentynos stiklainį. Ant jo buvo užrašas „APELSINŲ UOGIENĖ“, bet, didžiausiam Alisos apmaudui, jis pasirodė tuščias. Alisa nusprendė stiklainio nemesti, kad ko neužmuštų apačioje, ir susivokė krisdama pro šalį padėti jį į vieną iš tų spintų.

„Puiku, – mąstė Alisa, – po šitokio kritimo, manau, bus nebaisu nudardėti nuo laiptų! „Na, ir drąsuolė“, – stebėsis namiškiai. O, aš nesurikčiau net krisdama nuo namo stogo!“ (Reikia manyti, ji neklydo.)

Žemyn, žemyn, žemyn. Negi ji taip kris ir kris be galo?

– Įdomu, kiek mylių jau nukritau? – garsiai tarė ji. – Turbūt jau esu kur nors netoli Žemės centro. Kiekgi čia... Iki centro, rodos, keturi tūkstančiai mylių. Turbūt... – (Alisa, kaip matote, mokykloje buvo sužinojusi nemaža panašių dalykų; nors dabar ir nebuvo rimto reikalo rodyti savo žinių, nes niekas juk nesiklausė, bet visuomet ne pro šalį pasikartoti.) – Tikrai, maždaug tiek ir bus. Bet įdomu, kokia čia geografinė ilguma ir platumas? – (Alisa visai nenutuokė, kas ta geo-

ALISA STEBUKLŲ ŠALYJE

grafinė platuma ar ilguma, bet ištarti šiuos žodžius buvo nepaprastai smagu.)

Tada jai vėl šovė į galvą mintis:

– Ko gero, aš prasmegsiu kiaurai žemę! Kaip bus juokinga, kai atsidursiu tarp žmonių, kurie vaikšto aukštyn kojomis! Turbūt jie antipantiški... – (Alisa buvo patenkinta, kad šiuo metu jos niekas negirdi, nes žodį ištare tikrai neteisingai.) – Bet man reikės paklausti, kaip vadinasi jų šalis. „Atsiprašau, ponija, ar čia Naujoji Zelandija, ar Australija?“ – (Ir ji tardama šiuos žodžius pamėgino padaryti reveransą. Bet pabandykite nusilenkti krisdami oru! Veltui stengsitės.) – „Kokia nemokša ši mergaitė!“ – pamanys apie mane. Ne, jokių būdu neklausiu: gal kur pamatysiu kokį užrašą.

Žemyn, žemyn, žemyn. Iš neturėjimo ką veikti Alisa netrukus prašneko:

– Tikriausiai Dina vakare manęs labai pasiges! – (Dina buvo jos katė.) – Gal namiškiai pamiršo per pavakarius įpilti jai lėkštelėn pieno? Dina, katyte, kaip norėčiau, kad tu čia būtum su manim! Gaila, kad ore nėra pelių, bet galėtum gaudyti šikšnosparnius, o jie, žinok, labai panašūs į peles. Bet kažin ar katės ėda šikšnosparnius?

Staiga Alisą suėmė miegas, ir ji pradėjo pusiausnūda murmėti:

– Ar katės ėda šikšnosparnius? Ar katės ėda šikšnosparnius? – O kartais išeidavo: – Ar šikšnosparniai ėda kates?

Matote, jei negali atsakyti nei į vieną, nei į kitą klausimą, visai nesvarbu, iš kurio galo paklausi. Netrukus Alisa užmigo ir pradėjo sapnuoti, kad vaikšto kartu su Dina ir atkakliai klausinėja:

– Sakyk pagaliau, Dina, ar tu ėdi šikšnosparnius?

Tik staiga – šlumšt! Ji žnektelėjo ant žagarų ir sausų lapų krūvos.

Alisa nė kiek nesusitrenkė ir tuojau pašoko. Pažiūrėjo aukštyn, bet ten buvo labai tamsu, o priešais ėjo ilgas koridorius, kuriuo vos matomas kūrė Baltasis Triušis. Delsti nebuvo kada: Alisa galvotrūkčiais pasileido iš paskos ir spėjo išgirsti, kaip jis pasukdamas už kampo tarė:

KELIONĖ TRIUŠIO OLA

– Oi, mano ausys ir ūsai, kaip susivėlinau!

Alisa jau tikėjosi pasivyti Triušį, bet už posūkio jo nebuvo matyti. Ji atsidūrė ilgoje žemoje salėje, apšviestoje daugybės kabančių lempų.

Aplink visą salę buvo daug durų, bet, deja, visos užrakintos. Alisa vienu ir kitu pasieniu apėjo visas duris, paklebeno bandydama atidaryti ir liūdna grįžo į salės vidurį, susirūpinusi, kaip reikės iš čia išeiti.

Staiga pastebėjo trikojį staliuką, padarytą iš storo stiklo. Ant staliuko nebuvo nieko, tik auksinis raktelis, ir Alisa iškart pamanė, kad jis yra nuo kurių nors salės durų. Deja! Ar spynos buvo per didelės, ar raktelis per mažas, tačiau juo nepavyko atrakinti nė vienu durų. Tačiau antrą kartą eidama aplink salę, ji pamatė užuolaidėlę, kurios prieš tai nepastebėjo, o už jos buvo žemos, gal penkiolikos colių aukščio durelės. Alisa pamėgino jas atrakinti auksiniu rakteliu ir kaip apsidžiaugė, kai raktelis tiko!

Atidariusi dureles, Alisa pamatė koridorėlį, nedaug didesnę už žiurkės olą. Ji atsiklaupė ir koridorėlio gale išvydo gražiausią sodą, koks tik gali būti. Kaip Alisa troško išeiti iš šios niūrios salės ir pasivaikščioti tarp anų žydinčių gėlynų ir vėsių fontanų, bet pro duris nelin-do net galva.

„Jei ir iškiščiau galva, – mąstė vargšė Alisa, – neką laimėčiau be pečių. Oi, kaip gerai būtų, jei galėčiau susistumti lyg žiūronai! Turbūt galėčiau, jei tik žinočiau, nuo ko pradėti.“

Kaip matote, Alisa, per trumpą laiką patyrusi tiek

ALISA STEBUKLŲ ŠALYJE

nuostabių dalykų, pradėjo tikėti, kad iš tikrųjų nedaug kas yra neįmanoma.

Prie mažųjų durelių, atrodo, nebuvo ko daugiau veikti, ir ji sugrįžo prie staliuko vildamasi rasti ant jo raktą arba nors knygelę su nurodymais, ką reikia daryti norint sustumti žmogų kaip žiūronus. Šį kartą ji rado mažą buteliuką.

„Pirma čia jo tikrai nebuvo“, – pamanė Alisa.

Prie buteliuko kaklelio buvo pririšta kortelė, o joje labai aiškiai, didelėmis raidėmis parašyti žodžiai: „Išgerk mane“.

Lengva pasakyti: „Išgerk mane“, bet mažoji gudruolė Alisa nė nemanė skubėti.

– Ne, aš visų pirma pažiūrėsiu, – tarė ji, – ar nėra užrašo „Nuodai“.

Mat buvo skaičiusi kelis labai įdomius pasakojimus apie vaikus, kurie nudegė, buvo sudraskyti žvėrių arba patyrė kitokių nemalonumų, ir vien dėl to, kad nepaklausė savo draugų paprasčiausių pamokymų, kaip antai: jei per ilgai laikysi įkaitusį žarsteklį, nudegsi; jeigu peiliu išipjausi pirštą, ims bėgti kraujas. Ji nebuvo pamiršusi, kad išgėrus iš buteliuko, ant kurio parašyta „Nuodai“, susilauksi bėdos.

Tačiau ant šio buteliuko užrašo „Nuodai“ nebuvo, ir Alisa išidrąsino paragauti, o nusprendusi, kad skystis labai skanus (kvepėjo pyragaičiu su vyšniomis, plakta grietinėle, ananasais, keptu kalakutu, saldainiais ir karštais skrebučiais su sviestu), bemačiant ištuštino viską.

– Kaip keista! – tarė Alisa. – Aš mažėju kaip sustumiami žiūronai.

Iš tikrųjų taip ir buvo: ji liko vos dešimties colių aukščio, ir jos

KELIONĖ TRIUŠIO OLA

akys nušvito iš džiaugsmo, kad dabar galės lengvai patekti pro mažąsias dureles į aną nuostabų sodą. Vis dėlto dar palaukė norėdama įsitikinti, ar daugiau nemažėja. Jai net pasidarė neramu.

– Žinote, taip visą laiką mažėdama galiu sutirpti kaip žvakė. Ir kas tada liktų iš manęs?

Ji mėgino įsivaizduoti, kaip atrodo užpūsta žvakės liepsna, bet neprisiminė, kad tokį dalyką būtų kada nors mačiusi.

Netrukus, įsitikinusi, kad daugiau nemažėja, nutarė tuojau pat bėgti į sodą. Bet vargšė Alisa! Priėjusi prie durelių, atsiminė, jog užmiršo auksinį raktelį, o sugrįžusi prie staliuko jo pasiimti pamatė, kad niekaip negali raktelio pasiekti. Alisa aiškiai matė jį per stiklą ir bandė net užsliuogti staliuko koją, bet nuslydo. Nuo nesėkmingų bandymų visiškai nusikamavusi, vargšė mergytė atsitūpė ir pravirko.

– Užteks, ašaros nieko nepadės! – griežtai tarė Alisa pati sau. – Sakau, tučtuojau liaukis!

Ji paprastai nešykštėdavo sau gerų patarimų (nors retai kada jų paklausydavo) ir kartais taip griežtai apibardavo save, kad net ašaros ištrykšdavo. O sykį net pamėgino nusukti sau ausį, kam apgaudinėjo save žaisdama krocketą pati su savimi, mat ši keista mergytė labai mėgo apsimesti, kad ji yra du žmonės.

„Kas iš to, jei dabar mėginčiau būti dviem žmonėmis! – pagalvojo vargšė Alisa. – Juk iš to, kiek manęs liko, neišeitų nė vieno pakenčiamo žmogaus!“

Tik štai ji pastebėjo po stalu stiklinę dėžutę. Atidariusi ją Alisa rado viduje pyragaitį, ant kurio iš razinų buvo gražiai sudėlioti žodžiai: „Suvalgyk mane“.

– Ir suvalgysiu, – tarė Alisa, – o jei suvalgiusi imsiu augti, galėsiu pasiekti raktelį. O jeigu dar labiau sumažėsiu, įlįsiu pro durelių apačią. Šiaip ar taip, vis tiek pateksiu į sodą ir nesuksiu sau galvos, kuo tai baigsis!

Ji suvalgė kąsnelį ir neramiai paklausė save:

ALISA STEBUKLŲ ŠALYJE

– Na, kaip? Na, kaip?

Uždėjusi ant viršugalvio ranką, bandė įsitikinti, didėja ar mažėja, ir labai nustebė, kad ūgis nesikeičia. Iš tikrųjų taip ir būna žmonėms valgant pyragaičius, bet Alisa buvo taip pripratusi tikėtis keistenybių, kad, atrodė, būtų kvaila ir nuobodu, jei gyvenimas eitų normaliai.

Tada ji vėl čiupo pyragaitį ir bematant sušveitė.

II SKYRIUS

AŠARŲ KLANAS

— Juo toliau, juo keistiau! – sušuko Alisa. (Ji taip nustebo, kad pamiršo taisyklingai kalbėti.) – Dabar ištįsiau kaip didžiausias pasaulyje teleskopas. Likit sveikos, kojelės! – riktelėjo žiūrėdama žemyn į savo kojas, kurios taip nutolo, jog vos bebuvo matyti. – Oi, mano vargšės kojelės, kas jus, mano mielos, dabar apaus kojinėmis ir batukais? Aš tikrai nebepasieksiu! Būsiu per daug toli, kad galėčiau jums pasirūpinti: teks pačioms tvarkytis kaip išmanot.

„Bet man reikia būti gerai, – pagalvojo Alisa, – nes jos gali nebeiti ten, kur aš norėsiu. Ką gi, reikės joms kasmet per Kalėdas dovanoti naujus batukus.“

Ir ji bandė įsivaizduoti, kaip tai atrodys.

„Dovanas turės įteikti pasiuntinys, – planavo. – Bet kaip juokinga siųsti dovanas nuosavoms kojoms! Ir koks keistas turėtų būti adresas:

Jos Šviesybei

Dešinei Alisos Kojai.

Kilimėlis prie židinio, šalia grotelių.

Jus nuoširdžiai mylinti Alisa

ALISA STEBUKLŲ ŠALYJE

Na, ir paistau niekus!“

Staiga jos galva atsitrenkė į salės lubas. Iš tikrųjų Alisa dabar buvo daugiau negu devynių pėdų ūgio. Ji čiupo auksinį raktelį ir nuskubėjo prie sodo durelių.

Vargšė Alisa! Daugiausia, ką dabar galėjo, tai atsigulsi ant šono pažvelgti į sodą viena akimi, o patekti į jį neliko jokios vilties. Atsisėdusi vėl pravirko.

– Kaip tau ne gėda, – tarė Alisa, – tokia didelė mergaitė, – (tokia ir buvo), – ir taip žliumbi! Tučtuoju liaukis, sakau tau!

Bet nieko nepadėjo: Alisai iš akių kibirais plūdo ašaros, ir netrukus ją pradėjo semti ašarų klanas, užliejęs pusę salės.

Po valandėlės ji išgirdo greitą trepsėjimą ir skubiai nusišluostė ašaras, norėdama pamatyti, kas ateina. Grįžo Baltasis Triušis, išsipuošęs,

AŠARŲ KLANAS

vienoje rankoje nešinas pora baltų pirštinių, kitoje – didele vėduokle. Jis kurnėjo bambėdamas sau po nosimi:

– Oi, kunigaikštienė, oi, kunigaikštienė! Tikrai pasius, jei pavėluosiu!

Alisą apėmė tokia neviltis, kad galėjo bet ką prašyti pagalbos. Tai gi vos tik Triušis prisiartino, ji baikščiai tarė:

– Būkite malonus, pone!..

Triušis krūptelėjo, paleido iš rankų odines pirštinaites ir vėduoklę ir kiek įkabindamas nėrė į tamsą.

Alisa paėmė vėduoklę ir pirštinaites ir, kadangi salėje buvo labai karšta, pradėjo vėdintis kalbėdama:

– Vaje, kaip šiandien viskas keista! O vakar buvo taip paprasta. Gal mane naktį kas nors pakeitė? Reikia pagalvoti – ar rytą atsikėliau ta pati? Lyg ir prisimenu, kad jaučiausi truputį kitaip. Bet jeigu esu ne ta pati, tai kas gi aš dabar esu? Štai kur didžiausias galvosūkis! – Alisa stengėsi prisiminti visus pažįstamus savo amžiaus vaikus ir atspėti, ar tik nebus pavirtusi kuriuo nors iš jų.

– Aišku, kad nesu Ada, – tarė ji, – nes jos plaukai susisukę ilgomis garbanomis, o mano visai nesiraito. Jokiu būdu negaliu būti Meiblė, nes aš šitiek žinau, o ji... Ji taip mažai nutuokia. Be to, ji yra ji, o aš esu aš, ir... dievaži, kokia painiava! Reikia patikrinti, ar viską atsimenu, ką žinodavau. Pažiūrėsim: keturiskart penki – dvylika, o keturiskart šeši – trylika, o keturiskart septyni... Ojoj! Šitaip aš niekad nepasieksiu dvidešimties! Bet daugybės lentelė – dar ne viskas: pažiūrėsim, kaip su geografija. Londonas yra Paryžiaus sostinė, o Paryžius – Romos sostinė, o Roma... Ne, negerai. Aišku, kad negerai! Taip ir bus, pavirtau Meible. Bandysiu padeklamuoti „Nilas žėri“.

Alisa sudėjo rankas ant kelių tarsi kartodama pamoką ir pradėjo deklamuoti eilėrašį. Bet jos balsas buvo duslus ir svetimas, o žodžiai ne tokie kaip visada:

ALISA STEBUKLŲ ŠALYJE

*Nilas žėri, saulė juokias,
O šaunus krokodiliukas
Pliaukši uodega linksmi –
Trykšta spindintys stulpai.*

*Kai išalksta krokodilas,
Išsižiojęs guli tyliai –
Stebi Nilo bangeles
Ir tik ryja žuveles.*

– Ne, ne tokie žodžiai, – tarė vargšė Alisa, ir akyse jai vėl pasirodė ašaros. – Gal ir tikrai esu Meiblė, ir reiks dabar eiti gyventi jos trobelėje, be žaislų ir... o varge, šitaip ilgai daryti pamokas! Ne, tegul bus taip. Jeigu jau esu Meiblė, verčiau liksiu čia. Veltui jie atėję prie olos šauks: „Grįžk viršun, brangute.“ Aš tik žvilgterėsiu į viršų ir paklausiu: „Kas gi aš esu? Pirma atsakykite, ir tada, jeigu man patiks būti tuo žmogumi, sugrįšiu. Jeigu ne – būsiu čia, kol tapsiu kuo nors kitu.“ Bet Dieve mano! – sušuko Alisa apsipildama ašaromis. – Kaip norėčiau, kad jie pasilenkę pažvelgtų olon. Man taip nusibodo vienai!

Tai sakydama Alisa pažvelgė į savo rankas ir labai nustebo pamąčiusi, kad kalbėdama užsimovė vieną baltą Triušio pirštinaitę.

„Kaip aš galėjau tai padaryti? – pamanė ji. – Turbūt vėl sumąžėjau.“

Alisa atsistojusi nuėjo prie staliuko pasimatuoti, ir jai pasirodė, kad dabar yra apytikriai dviejų pėdų ūgio ir kad dar sparčiai mažėja. Greitai sumetusi, jog mažėjimo priežastis yra vėduoklė, kurią laiko rankoje, Alisa tuoj pat nusviedė ją žemėn, išsigelbėdama nuo visiško išnykimo.

– Šiaip ar taip, išsisukau, – tarė Alisa, ne juokais išgąsdinta staigaus pasikeitimo, bet ir laiminga, kad liko gyva. – O dabar į sodą!

AŠARŲ KLANAS

Ji šoko atgal prie mažųjų durelių, bet, deja! Jos tebebuvo užrakinotos, o auksinis raktelis gulėjo kaip gulėjęs ant stiklinio staliuko.

„Ar gali būti dar blogiau? – mąstė vargšė mergytė. – Juk aš niekad nesu buvusi tokia mažutė kaip dabar, niekad! Blogiau negali būti!“

Tą akimirką Alisa paslydo ir pūkšt – pasinėrė iki kaklo į sūrų vandenį. Iš karto jai pasirodė, kad bus įkritusi į jūrą.

– Tada galėsiu grįžti traukiniu, – tarė pati sau. (Alisa per savo gyvenimą prie jūros buvo tik vieną kartą ir grįžo tvirtai įsitikinusi, kad kur tiktai nuvažiuosi į Anglijos pajūrį, visur rasi daugybę maudymosi kabinų, vaikų, kasinėjančių smėlį mediniais kastuvėliais, tolėliau – daugybė išnuomojamų vasarnamių, o už jų – geležinkelio stotį.)

Tačiau netrukus ji suprato, kad įkrito į ašarų klaną, kurią priverkė būdama devynių pėdų.

– Nereikėjo man tiek daug verkti, – tarė Alisa, plaukiodama ir ieškodama vietos, kur galėtų išlipti. – Už tai, ko gero, ir būsiu nubausyta – nuskęsiu savo pačios ašarose. Na, ir keistas būtų įvykis, kaip sau norite. Betgi šiandien viskas keista.

Tuo metu ji išgirdo kažką netoliese pliuškenantis ir nuplaukė pažiūrėti, kas ten. Iš karto tikėjosi pamatyti jūrų vėplį ar begemotą, bet tuojau prisiminė, kokia ji dabar mažutė, ir netrukus įsitikino, kad ten tiktai pelė, įkritusi panašiai kaip ir Alisa.

„Ar nevertėtų užkalbinti šitos pelės? – svarstė Alisa. – Viskas šiandien taip keista, jog tikriausiai ji moka kalbėti. Šiaip ar taip, nieko blogo neatsitiks, jeigu pabandyčiau.“

Ir ji prabilo:

– O Pele! Ar nežinote, kaip išsikrapštyti iš šio klano? Aš labai pavargau plaukiodama po jį. O Pele!

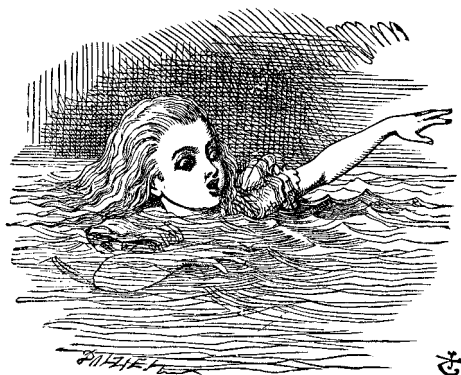
Alisai atrodė, kad kaip tik taip ir reikia kreiptis į pelę. Anksčiau jai niekad neteko į ką nors šitaip kreiptis, bet ji prisiminė mačiusi brolio lotynų kalbos gramatikoje išlinksniuota: „Pelė – pelės – pelei – pelę – pele – pelėje – o pele!“

ALISA STEBUKŲ ŠALYJE

Pelė į ją labai įdėmiai pažvelgė, net mirktelėjo viena akele, bet netarė nė žodžio.

„Turbūt ji manęs nesupranta, – pamanė Alisa. – Greičiausiai čia bus prancūzė pelė, patekusi pas mus kartu su Vilhelmu Užkariautoju.“* (Kad ir kaip išmanė istoriją, Alisa nelabai nutuokė, kiek metų bus prabėgę nuo to įvykio.)

Tada ji vėl prabilo:

– *Où est ma chatte?*** – Tai buvo pirmas sakinyš jos prancūzų kalbos vadovėlyje.

Pelė staiga šoktelėjo iš vandens ir pradėjo visa drebėti iš baimės.

– Oi, labai atsiprašau! – sušuko Alisa nusigandusi, kad taip įskaudino vargšą padarėlį. – Aš visai užmiršau, kad jūs nemėgstate kačių.

– Nemėgstate kačių! – jausmingai suspigo Pelė. – Įdomu, kaip tu mėgtum kates manim dėta?

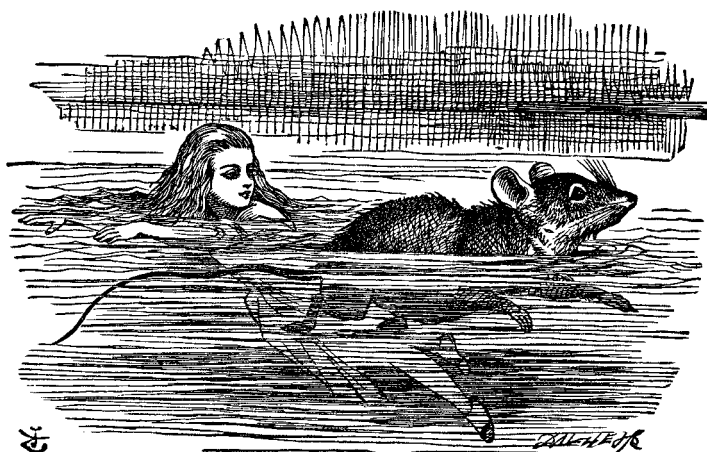
– Na, gal ir nemėgčiau, – draugiškai tarė Alisa. – Nepykite. Aš vis dėlto norėčiau jums parodyti mūsų katę Diną. Manau, jūs pamiltumėte kates, jei gautumėte ją pamatyti. Ji toks mielas ir ramus gyvuliukas, kai sėdi meiliai murkuodama priešais židini, laižo letenėles ir prausia

* Normandijos kunigaikštis (1027–1083), kuris, atvykęs iš prancūzų Normandijos, užkariavo Britanijos salas ir tapo pirmuoju Anglijos karaliumi.

** Kur yra mano katė? (Pranc.)

AŠARŲ KLANAS

snukutį, – užsimiršusi kalbėjo Alisa, plaukiodama po klaną. – O kokia ji švelni ir minkšta, kai glostai. Ir kaip vikriai gaudo peles... Oi, atsiprašau! – vėl sušuko Alisa pamačiusi, kad Pelė visa pasišiaušė, ir pajutusi, kad tikrai galėjo ją įžeisti. – Daugiau mes apie ją nekalbėsime, jeigu jums nepatinka.

– Mes, kurgi ne! – suriko Pelė, virpėdama iki pat uodegos. – To dar betrūko, kad aš kalbėčiau apie tokį padarą! Mūsų giminė per amžius nekeitė kačių, tų šlykščių, niekingų, nevalyvų padarų! Kad daugiau neišgirsčiau nė žodžio apie jas!

– Nekalbėsiu, ne! – pažadėjo Alisa, skubėdama pakeisti temą. – O ar jūs... ar jūs mėgstate... šunis?

Pelė nieko neatsakė, ir Alisa vėl ėmė karštai pasakoti:

– Koks puikus šuniukas gyvena netoli mūsų namų. Aš labai norėčiau jums jį parodyti. Toks mažas terjeras blizgančiomis akutėmis; o žinotumėt, kokios gražios jo ilgos rudos garbanos! Ir atneša kiekvieną numestą daiktėlį, ir patarnauja, ir paprašo, kai nori ēsti, ir dar moka visokių pokštų – neatsimenu visų. Žinote, jis yra vieno ūkininko, o tas sako, jog šuniukas labai naudingas, už jį galima gauti šimtą svarų

ALISA STEBUKŲ ŠALYJE

sterlingų! Sako, jis išgaudo visas žiurkes ir... Vaje! – graudžiai sušuko Alisa. – Bijau, ar tik nebūsiu vėl jūsų įžeidusi.

Mat Pelė kiek įkabindama plaukė tolyn keldama bangeles visame klane.

Alisa puolė maldauti:

– Pelyte, grįžkite! Daugiau nekalbėsime apie kates, nei apie šunis, jeigu jūs jų nekenčiate.

Pelė tai išgirdusi apsigrižo ir pradėjo pamažu plaukti prie Alisos. Jos snukutis buvo visas išblyškęs („Iš pykčio“, – pamanė Alisa), ji tyliai, drebančiu balsu pasakė:

– Kai išplauksime į krantą, aš tau papasakosiu apie save, ir tu suprasi, kodėl nekenčiu kačių ir šunų.

Plaukti į krantą seniai buvo laikas, nes klane knibždėte knibždėjo galybė prikritusių paukščių ir žvėrių. Ten buvo Antinas ir Dodas, Papūga Lora ir Erelukas Edas, ir kitų keistų padarų. Alisa plaukė pirma, lydima viso būrio.